

РЕШЕНИЕ

№ 578

гр. Плевен, 30.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЛЕВЕН, III НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на деветнадесети ноември през две хиляди двадесет и
първа година в следния състав:

Председател: Дария Ив. Митева М.

при участието на секретаря ПЕТЯ П. АНТОВА
като разгледа докладваното от Дария Ив. Митева М. Административно
наказателно дело № 20214430201300 по описа за 2021 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по чл.59 и сл. от ЗАНН

С НП № 19-0938-004356/23.08.2019г., издадено от *** Сектор ПП към
ОДМВР-гр. Плевен, с което на ВЛ. А. К. от гр.Плевен, *** с ЕГН *****
на основание чл. чл.183 ал.2 т.1 от ЗДвП му е наложено административно
наказание глоба в размер на 20лв. за нарушение на чл.88, ал.2, т.2 от ЗДвП.

Постановлението е обжалвано в срок от ВЛ. А. К., който в подадената
жалба, моли същото да бъде отменено като неправилно и незаконосъобразно.
В жалбата се оспорват фактическите констатации в НП, като се твърди, че
жалбоподателят не бил спрял неправилно и не е затруднявал достъпа до
жилищната сграда, в която живеел. Описанието на нарушението било твърде
лаконично, в нарушение на чл.57 ал.1 т.5 от ЗАНН.

За с.з., редовно призован, жалбоподателят се явява лично с
процесуален представител – адв.М.М.-АК-гр.Плевен, която поддържа
подадената от тях жалба и моли съда издаденото НП да бъде отменено като
неправилно и незаконосъобразно.

Административно наказващият орган, редовно призован, не изпраща
представител.

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства и обсъди
доводите на страните, приема за установено следното:

1. По допустимостта на жалбата. Жалбата е подадена в срок и е допустима.

2. Относно нарушението на процесуалния закон.

Разглеждайки обжалваното наказателно постановление и актът, въз основа на който същото е било издадено, съдът намира, че не са налице съществени нарушения на процедурата по издаването му по ЗАНН. Налице са достатъчно пълни и точни описания на нарушенията; актът и наказателното постановление съдържат всички реквизити, изисквани от ЗАНН; издадени са от компетентни за всяко от действията съответни органи /видно от приложено заверено копие от Заповед № 8121-ІЗ- 515 от 14.05.2018г. на *** на ВР, относно компетентността на АНО. Налице е съответствие между текстовата част на АУАН и тази на НП; както и съответствие между описаната в двата акта фактическа обстановка и съответстващата правна квалификация, тоест не се констатира нарушения по чл.40, 42 и 57 от ЗАНН.

Издаването на фиш на място е възможност за актосъставителя от която същият се е възползвал и е издал такъв- Уведомление/05.07.2019г. на основание чл.186,ал.3 от ЗДвП, но не и негово задължение.

3. Относно приложението на материалния закон от фактическа страна:

По делото е установено като безспорно следното:

Жалбоподателят ВЛ. А. К. на 05.07.2019г. около 08:55ч. в гр.Плевен на ул.*** като собственик и водач на л.а. „Опел Астра“ с рег.№ *** паркира на горепосочения адрес в непосредствена близост до входа на жилищната сграда, с което затруднява достъпа до нея.

За посоченото нарушение било издадено Уведомление/05.07.2019г. на основание чл.186,ал.3 от ЗДвП ,но тъй като жалбоподателят имал възражения на базата на него бил издаден АУАН №4356/12.08.2019г., който не бил подписан от нарушителя, тъй като той отказал да го подпише.

Така установената фактическа обстановка се доказва от събраните на съдебното производство гласни доказателства – показанията на свидетелите по непосредствено установяване на нарушението актосъставителят -М. ПЛ. Н. и свидетелите Г. КР. Г. и В.И.Н., категорично потвърдиха описаната в акта фактическа обстановка, като св.Н. твърди, че не си спомня подробности, но си спомня, че за съответното нарушение първоначално е съставил Уведомление, което е от дата 05.07.2019г., като след постъпване от възражение от страна на жалбоподателя, месец след тона на 12.08.2019г. е съставил АУАН №4356.По подробни са показанията на колегата му св. Г. КР. Г., който твърди, че нарушението се състои в това, че жалбоподателят е паркирал автомобила си в задния двор на жилищния блок, в който живее, поради което пречи на входа на магазин, който има излаз към задния двор на кооперацията.

Съдът кредитира техните показания, с които се установяват някои

релевантни обстоятелства относно вида на нарушението.

Относно показанията на св. В.И.Н., който живее в посочената жилищна сграда се установява, че търговския обект има вход откъм главната улица, а откъм задния двор има шублер, което представлява дупка избита в стената, от която се зарежда стока. Твърди, че това място е задблоково пространство, където живущите в жилищната сграда паркират автомобилите си и има достатъчно място, за да може да спират и колите зареждащи магазина. Това е заден двор на кооперацията и същият е такъв откакто жилищната сграда е построена. Заградено е с ограда около 60-70м. с бетон и няма порта и това място се ползва за паркинг от живущите.

В този смисъл, Съдът изцяло кредитира показанията на този свидетел като последователни и логични, които не са опровергани от другите свидетели-актосъставителя и неговия колега.

Фактическата обстановка се подкрепя и от приложените по преписката писмени доказателства – Докладни записки от В.К., М.Н.; Уведомление/05.07.2019г. на основание чл.186,ал.3 от ЗДвП; АУАН №4356/12.08.2019г.; НП№19-0938-004356/23.08.2019г.

При така установената фактическа обстановка, не се доказва по безспорен начин, че жалбоподателят К., с действията си, виновно е нарушил разпоредбата на 98 ал.2 т.2 от ЗДвП. Описаното в АУАН и в издаденото НП деяние на жалбоподателя не съставлява нарушение на чл. 98, ал. 2, т. 2 от ЗДвП, каквато правна квалификация неправилно е била дадена и от актосъставителя, и от административно-наказващия орган.

На първо място следва да се отбележи, че и в АУАН, и в издаденото въз основа на него НП липсва посочване на каквито и да е факти как паркираният от жалбоподателя автомобил в случая, е пречел на останалите МПС-та до 2 достъпа до жилищната сграда. Независимо от тази фактическа непълнота, по делото безспорно се установи - от цитираните по-горе показания на свидетелите, че по начина, по който е бил паркиран автомобила му до входа на жилищната сграда, не затруднява достъпа до нея на другите автомобили, както и че не е пречел нито при излизане, нито на влизане в задблоковото пространство, а дори не е пречил и на маневри пред него от други МПС-та. В показанията си свидетелите сочат, че този вход, който е за задблоковото пространство се ползвал за достъп до входа на складовото помещение на магазин. Мястото, на което е бил паркиран автомобила представлява задблоково пространство и автомобила не е бил паркиран така, че да не пречи на достъп до входа.

Автомобилът е бил паркиран в двора на частен имот - сградата, в която живее жалбоподателя, което паркиране не попада в хипотезата на чл. 98, ал. 2, т. 2 от ЗДвП, в която са изброени лимитирано забранените за паркиране места - платното за движение, тротоара, непосредствено пред входовете на жилищни сгради и гаражи, когато това затруднява достъпа до тях. Безспорно е, че в случая жалбоподателят не попада в нито една от посочените хипотези.

В обстоятелствената част на АУАН и НП е посочено, че

жалбоподателят е паркирал в непосредствена близост до входа на жилищна сграда, без да е конкретизирано, че мястото е задблоково пространство, представляващо ограден двор.

Квалификацията на деянието обаче е различна-паркирал на платното за движение пред жилищна сграда и гараж.

От гореизложеното следва извода, че наказващият орган е извършил нарушение на чл.57 ал 1 т.5 от ЗАНН - не е изпълнил вмененото му задължение да направи пълно и точно описание на нарушението, обстоятелствата, при които то е извършено и доказателствата, които го потвърждават.

Във всеки конкретен случай когато държавните органи искат да ангажират административно наказателната отговорност на едно лице, извършител на административно нарушение, са задължени съобразно ЗАНН да опишат това нарушение както от обективна, така и от субективна страна с неговите признаци, както и с ответното му наказание. Точното прилагане на този обективен критерий за наказание, съответстващо на извършеното административното нарушение е от огромно значение не само за защитата на жалбоподателя, който има право да научи в цялост какво точно нарушение е извършил, за да организира защитата си, но и с оглед на спазването на принципа на законосъобразност, който стои в основата на административното право.

По разноските.

Съгласно нормата на чл. 63, ал.3 ЗАНН страните имат право на разноси.

В нормата на чл. 189, ал.3 НПК е приет принципа, че ако лицето е признато за виновно, същото следва да понесе всички разноси по делото, независимо дали в провежданите контролни производства /въззив и касация/ размерът на наказанието е бил потвърден или редуциран.

Тази разпоредба би намерила субсидиарно приложение и в процеса по ЗАНН, ако в ЗАНН липсваше изрична уредба на този въпрос.

Въпроса за възлагането на разноските в административно наказателния процес обаче е изрично уреден в чл. 63, ал.3 ЗАНН, а именно по реда на АПК, което изключва приложението на принципа на чл. 189, ал.3 НПК.

В АПК въпросът за възлагането на разноските е уреден в чл. 143, в който е посочено, че когато съдът отмени обжалвания административен акт или откаже да бъде издаден административен акт, държавните такси, разноските по производството и възнаграждението за един адвокат, ако подателят на жалбата е имал такъв, се възстановяват от бюджета на органа, издал отменения акт или отказ. Подателят на жалбата има право на разноси по ал. 1 и при прекратяване на делото поради оттегляне на оспорения от него административен акт. Когато съдът отхвърли оспорването или подателят на

жалбата оттегли жалбата, страната, за която административният акт е благоприятен, има право на разноски. Когато съдът отхвърли оспорването или оспорващият оттегли жалбата, подателят на жалбата заплаща всички направени по делото разноски, включително минималното възнаграждение за един адвокат, определено съгласно наредбата по чл. 36, ал. 2 от Закона за адвокатурата, ако другата страна е ползвала такъв.

Липсва обаче изрична уредба как следва да се процедира, ако искането за отмяна на административен акт е частично уважено и частично отхвърлено. По този въпрос съгласно препращащата норма на чл. 144 АПК приложение намират общите правила на чл. 78 ГПК, в който е проведен принципът, че страните имат право на разноски съразмерно с уважената, респективно отхвърлената част от искането.

Свидетелство, че именно това е законовата идея е и нормата на чл. 136АПК, съгласно която разноските за общия представител се понасят от административния орган съобразно уважената част от оспорването.

При приложение на този принцип и двете страни в настоящото производство биха имали право на разноски по съразмерност, пропорционално на уважената/отхвърлената част от жалбата.

Административно -наказващия орган обаче не е бил представляван от юрисконсулт, не е доказал сторването на разноски за адвокатско представителство, поради което и по аргумент от чл. 63, ал.5 ЗАНН разноски не следва да му се присъждат.

Жалбоподателят е доказал заплащане на 150 лева за адвокатски хонорар.

Съгласно т.6 от ДР на АПК "Поемане на разноски" от административен орган" означава поемане на разноските от юридическото лице, в структурата на което е административният орган.

В случая въззиваемата страна Сектор пътна полиция не е самостоятелно юридическо лице, което означава, че разноските следва да бъдат възложени върху ЮЛ от което е част наказващия орган, а именно ОДМВР- Плевен, като второстепенен разпоредител с бюджетни кредити по аргумент от чл. 43 ЗМВР. Така и Решение № 13009 от 02.10.2019 г. по адм. д. № 7758/2018 на Върховния административен съд

Действително самото ОДМВР-Плевен в случая не е страна по производството, но по силата на изричната законова норма, именно то следва да бъде осъдено да заплати разноски на жалбоподателя.

Мотивиран от горното Плевенски районен съд,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № 19-0938-004356/23.08.2019г., издадено от *** Сектор ПП към ОДМВР-гр. Плевен, с което на ВЛ. А. К. от гр.Плевен, *** с ЕГН ***** на основание чл. чл.183 ал.2 т.1 от ЗДвП му е наложено административно наказание глоба в размер на 20лв. за нарушение

на чл.88, ал.2,т.2 от ЗДвП.

ОСЪЖДА ОД МВР -Плевен да заплати на ВЛ. А. К. от гр.Плевен, *** с ЕГН ***** сумата от 150 лева, представляващи разноси по делото.

Решението подлежи на обжалване пред Плевенския Административен съд в 14-дневен срок от получаване на съобщението до страните за постановяването му.

Съдия при Районен съд – Плевен: _____